

KOVÁTS
RÓBERT

Novella részletek

Részlet *A félelem köre* c. novellából

„Alvaro az erdő felé mutatott körbe-körbe, s fülét hegyezte, mintha nem hallotta volna kellőképpen azt a sivalkodást, mely a lombok tengerében nyüzsgött.

- Az állatok veszélyesek lehetnek, valóban-bólintott Fabricio atya. – De közel sem olyan veszélyesek, mint a rettegés, a pánik, ami eluralkodik a kétségbeesett emberen. Nézd csak meg, testvérem, hát elérték a céljukat! Te félsz, egymással dacolunk, illetve te velem, ahelyett, hogy összefognánk s egymást erősítve küzdenénk azért, hogy kijussunk erről a helyről. Nem tudom, mit terveznek velünk csinálni, de nem is érdekel különösképpen. Az Úr kezében vagyunk mindnyájan, s ő arra kér minket, cselekedjük meg, amit tudunk, a többit bízzuk Őreá. Akárhogyis, én ma éjjel, ebben a szent minutumban megszököm innét. Velem tartasz-e vagy sem, az csak rajtad múlik, barátom.

A konkvisztádor nem szólt semmit. Meg volt róla bizonyosodva, hogy a pap megőrült a kínjaitól, s ha kedve van borzalmas halált halni az erdő mélyén, hát ő nem tartja vissza. Szó nélkül váltak el egymástól. Fabricio atya fájdalommal dacolva lassan araszolt az erdő felé, s Alvaro csak akkor pillantott utána, amikor az már el is tűnt valahol a fák között.

- Isten nyugosztalja, atyám... - sóhajtott fel.”

Részlet a *Miért éppen azt tapasztaljuk meg, amit?* c. novellából

„Meg kell jegyezni; a megtapasztalás – önismeret. Ilonának ennyi fájdalom és megalázottság után fel kell ismernie, hogy valami van a lelki világában és a gondolatai kuszaságában, mely ilyen férfiakat teremtett meg. A sok-sok milliányi lehetőség közül nem azért kapta az öt bántót, mert a férfiak mind ilyenek, hanem azért, mert Ilona olyan, akinek megoldandó feladatai vannak azokkal az érzésekkel és gondolatokkal, melyek elborítják a rossz kapcsolatai miatt.

És ez itt a kulcs!

Ilona, mint bárki más, azért kapta, amit kapott, hogy bizonyos érzései és gondolati felszínre kerülhessenek, megmutatva, mire kell figyelnie, mivel kell foglalkoznia a lelki békéje, s egy boldogabb élet érdekében.

Történik veled valami rossz, akár sokadjára is, mely szenvedést okoz? Félelem, keserűség, harag, bánat, gyűlölet, bosszúvágy, esetleg öngyilkossági gondolatok borítanak el? Ime, itt a válasz, miért történt veled. A szenvedésed csökkentése érdekében meg kell értened, hogy az élet sosem akar ártani neked, s bármilyen hatalmas pofont is kapj ettől-attól, akárki által, bármilyen formában is, azért kaptad, hogy felszínre törjön az, amivel munkálkodnod kell a lelki békéd érdekében. A megtapasztalás egy befelé vezető

ajtó, amin sokan nem lépnek be, mert az ösztönös bélyegzés szokása miatt a külvilágra figyelnek. Arra, ami adta a rosszat, s nem arra, amire az a rossz dolog hívatott.”

Részlet a *Bármi megbocsátható?* c. novellából

„Az eddigiek alapján világosan látszik tehát, hogy a haragot a megértés hiánya táplálja. Emma haragot érez az anyja iránt, mert sosem próbálta igazán megérteni önmagát, az anyját és az élete történéseit. Jóval egyszerűbb és ösztönösebb volt a haragot életre hívni és táplálni, semmint a megértés felé fordulni.

A harag egy gyorsbüfé, a megértés viszont a leglassabban kiszolgáló étterem. S mivel sietünk, még magunkra sincs időnk – pedig hát mi aztán mindig ott vagyunk magunknak -, ezért aztán a gyorsbüfében bekapunk egy-két olyan falatot, amire már ráállt a szánk, s rohanunk is tovább.

Mit érdemes hát Emmának tennie? Először is el kéne határoznia magát, hogy el fog jutni a megbocsátásig. Másodszer tudatosítania kell magában, hogy ki kell szakadnia az eddigi gondolati és érzelmi keretei közül, hiszen a bezárt elme és szív nem képes eljutni a lelki béke szigetére. Rá kéne ébrednie arra, hogy az életben minden eseményt egy ok előz meg, ez a kauzalitás; ok és okozat. S ha ezt megérti,

akkor ennek fényében érdemes az anyját és a döntéseit, viselkedését és reakcióit vizsgálnia.”

Részlet *A tökéletesség keresése* c. novellából

„Miután elhagyták a száz tó vidékét, nyugatra fordultak, hogy egy széles kanyart leírva visszafelé haladjanak a főváros irányába. Közel jártak az országhatárhoz, s éppen ezért sebesebben vágtattak délnek, hiszen az északi szomszédjuk nem éppen egy barátságos népség volt. Ősellenségek voltak apjával, s a háborúk szinte mindkét országot tönkretették, Suryavarha királynak óriási erőfeszítésébe került a romokból egy virágzó országot építenie. Ám minden sikere ellenére az ellenségeskedés nem szűnt meg, legfeljebb valamelyest enyhültek a kedélyek.

Időnként előfordultak kisebb támadások, ostromok és a kereskedő karavánok zaklatásai, melyeket a király keményen büntetett. Sithary herceg úgy vélte, a harc csak további harcot, a viszály további ellenségeskedést szül, tehát valami más megoldásra van szükség. Egy napon ő fog a trónon ülni, s nem akart egy olyan országot vezetni, mely építkezés és fejlődés helyett háborúskodással van elfoglalva.

Jócskán maguk mögött tudták már a határt, amikor a király egyik csapatával találkoztak. A hű katonák az országba behatoló ellenséges csapatot fogták el, s most a mezítelenre vetkőztetett foglyokat

láncra verve hurcolták magukkal, hogy majd Suryavarha rendelkezzen az életük felett.

Az ifjú herceget elszomorította a hadifoglyok látványa. Megtört, gyűlölettel teli és halálukba menetelő emberek voltak ők, akikhez hasonlókat még sosem látott.”

Részlet a *Mese a gazdag emberről* c. novellából

„A koldus szálegyenes, könnyed tartásából, arcának derült nyugalmából arra következtettek, hogy talán örült lehet szerencsétlen, s nem érti meg, hogy most földre kéne vetnie magát, összegömbölyödni s így könyörögni bocsánatért a tiszteletlensége miatt. S akkor még ennek tetejében vissza is utasította, amit a császár kínált neki, mindez elképzelhetetlen nagy sértés volt az uralkodó szemében!

Zhang-Wu legfőbb tanácsadóinak egyike dühösen rárontott a férfirra, lovával elsodorta őt, így kényszerítve a porba.

- Ott maradj, te arcátlan és tiszteld meg a császárodat!

A rongyos férfi egy kis ideig köhögött, majd amikor letisztogatta magáról a homokot, ezt felelte, ismét közvetlenül a császárnak:

- Az imént szívemből köszönetet mondtam. Ha ebben nem volt tisztelet, hát hol volt akkor?

A férfi térdére támaszkodva felkelt, s ismét egyenes tartással, szelíd arckifejezéssel a császár szemébe nézett.

Az őt eltipró lovas az uralkodó felé fordult:

- Császárom, én kérek elnézést e pimasz disznó sértéséért, bizonyára nem tudja, mi az illem, tán baj van a fejében!

- Nincs gond a fejemben – mosolygott a férfi. – S nem ismerek más tiszteletet az őszinteségen kívül.

A jelenetet figyelők biztosra vették, hogy a koldusnak ezek voltak az utolsó szavai, s ezt csak megerősítette bennük, amikor a lován ülő tanácsadó elvörösödött, dühös arccal előrántotta a kardját, hogy lesújtson.”

Részlet a *Csak forog a kerék* c. novellából

„Tavasszal el is utaztunk mindahányan, s amíg a lányok felmentek a célhoz, mi apuval nekivágtunk a kaptatónak. Előtte már hajtottam az új masinát, belettem pár száz kilométert, de éreztem, hogy az erőm jelentősen megcsappant, ezért megbeszéltük apuval, hogy majd kisebb pihenőkkel megyünk fel a hegyre.

Tekerés közben beszélgettünk. Az életről, a kihívásokról és pofonokról, amelyeket elszenvedünk, illetve amikkel szenvedtetjük magunkat, ha újra és újra elkövetjük ugyanazokat a hibákat. Ha nem nézünk

elég mélyen magunkba, ha nem keressük meg minden esemény okát. Ha nem szentelünk elég időt és energiát arra, hogy megismerjük magunkat. Mert hát ez az egész lényege; tudni kik vagyunk, miközben elsuhan mellettünk és rajtunk keresztül az élet.

Életem legcsodálatosabb kerékpározása volt az a nap! Az idő tökéletes volt, a hegy mintha csak beszélt volna hozzánk, a természet minden eleme, minden állatkája és növénye mesélt valamit. Azt suttogták nekem; élj, élj úgy, ahogy csak tudsz, jó szívvel, bölcsességgel és becsülj meg minden napot, mert nem tudhatod, melyik lesz az utolsó!”

Részlet az *Életünk megtervezése* c. novellából

„Képzeld csak el, Kedves Olvasó, hogy birtokában vagy negyvenhat földi élet minden egyes pillanatának! Minden momentumra emlékszel, az összes érzésed, gondolatod, szavad és tetteted ott van benned, s ugyanúgy emlékszel egy háromezer évvel ezelőtti beszélgetésedre az akkori édesapáddal, mintha ez tegnap történt volna. Gondolj csak bele, hogy milyen elképesztő tudásmennyiségről van szó! Óriási, gigantikus érzelemtömegről beszélünk, mennyi-mennyi öröm, bánat, megbánás, büntudat, gyönyör, béke, külső-belső konfliktusok, hibák és tanulságok, felismerések és menekülések, milyen sok családi dráma, emberi kapcsolat, kötelékek szétszakadása és

újra egyesítése... az összes érzés és gondolat, megtapasztalás, mely valaha utolérheti az embert, az mind ott hullámszik benned!

S milyen sok feladatot még meg kell oldanod. Hány karmikus adok-kapok körülményt szükséges tiszta szívvel, békésen elrendezned. Hány dolgon kell még átmenned, hogy megtaláld minden eseményben önmagadat, s megteremtsd a lelki békédet a legnagyobb vihar közepette is. Millió és millió inger érhet minket sok-sok életünk során, melyek közül mindig visszatérnek azok, melyeket küzdelmesen tudunk csak megoldani.”

Részlet *A varázstükör* c. novellából

„Kedd reggel úgy ébredt, hogy egyből a kíváncsiságától hajtva a tükörképét kereste. Amit meglátott, ismét hátborzongató csodálattal lepte el.

Ugyanolyan boldognak látta magát, ám valami megváltozott. A tükörkép mintha önálló életre kelt volna. Máshogy mozgott, mint Anett. Másfelé pillantott, a fejét is úgy forgatta, mintha a nő mögötti teret szemlélné, kíváncsian méregetné a hálószobát. Ahogy Anett közelebb lépett a tükörhöz, váratlanul a tükörképe megszólalt. Hangot nem hallott, csak tátogott, próbált mondani valamit, de mintha lenémítették volna.

- Mit szeretnél mondani? – kérdezte Anett kissé hülyén érezve magát, hiszen ha ezt más látta volna...

A tükörkép próbált felelni, de hang megintcsak nem hagyta el az ajkait. Miért nem hallhatlak? – töprengett a nő, ám mielőtt válaszra lelt volna, a tükörkép ismét eltűnt.

Ugyancsak egész nap a jelenés hatása alatt állt, s kezdte megfejteni, hogy bizonyára csak reggel „aktiválódik” valami a tükörben, amitől életre tud kelni a másik énje. És egyre inkább életre kell! Mi lesz, ha valóban megszólal és hallja a hangját? Mi van, ha ezzel nem elégszik meg a jelenség és kilép a tükörből?”

Részlet *A boldogság kertje* c. novellából

„Furcsállva méregettem a kezemben lévő zsákocskát.

- És mi a válasz a kérdésre?

- Oldozd el a madzagot és meglátod – mosolygott biztatóan a kertész.

Ahogy kicsomóztam a spárgát, a zsák rögtön helykönnyűvé vált, s ezzel együtt a benne lévő, ezüstös színű por kiszóródott belőle. Úgy tűnt, mintha apró, szinte atomi méretű golyócskák alkotnák, s amint a szétrohadt sziklakert haldoklóira hullott ez a finom por, egy szempillantás alatt minden ellepett. Olyan módon, mint ahogy hajnali köd ül a tájra.

Az ezüstös por gyorsan leülepedett, majd el is tűnt a talajban. A növények ekkor csodálatos átalakuláson

mentek keresztül; egytől-egyig új életre keltek, s csakhamar ragyogó örökzöldekként pompáztak. Szemkápráztató volt mindezt látni! S amint a sziklakertben a megújulás végbement, azonnal egy gondolat jelent meg bennem; soha nem találjuk meg a boldogságunkat, békénket és önmagunkat, ha másoknak akarunk megfelelni, s nem azt keressük, kik vagyunk mi az életünkben.

A gondolatot követő érzés olyan volt, mint amikor egyensúlyozni próbálsz egy vékony kötélén, s egyszer csak tökéletesen meg tudsz állni a lábadon. Letaglózó melegség öntött el.”

Lélektábor

Legyél tagja Te is az egyre
gyarapodó Olvasói Közösségnek!

Minden szombaton újabb és újabb spirituális,
gondolatébresztő történetek és tanmesék várnak Rád.
Évente vagy ezer könyv oldalnyi novellát olvashatsz.

